

РЕШЕНИЕ

№ 2715

гр. София, 02.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67
състав,** в публично заседание на 02.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **10304** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк],[жилищен адрес] представлявано от управителя Й. С. Л., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221215008867-091-001/22.05.2018г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], в частта, в която е изменен и потвърден с Решение № 1270/22.08.2018г. на директора на Дирекция „ОДОП”– [населено място], с което установеният резултат с РА по ЗКПО за 2014г. в размер на 15 366,90 лв. е определен на 4 692,00лв., ведно със съответните лихви и е потвърден РА за установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди м.04.2013г.; м.06.2014г. и м. 07.2014г.

В жалбата се поддържа, че РА е незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила, което е довело до незаконосъобразно определяне на публичните задължения на жалбоподателя. Поддържа се, че неправилно с РА и потвърждаващото го решение е отказано право на приспадане на данъчен кредит по доставки от „А. Г.-Ам-2013“; [фирма], поради съмнения за липса на реални доставки. Развиват се подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения РА, като издаден в нарушение на материалния закон и в противоречие със цитираната в жалбата съдебна практика на ВАС и на ЕСПЧ.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. Б. поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Доводи за незаконосъобразност на РА са изложени и в представена

писмена защита. Поддържа се искане да се отмени РА, частично потвърден и изменен с решение № 1270/22.08.2018г., като незаконосъобразен. Претендира присъждане на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата – директор на Дирекция „ОДОП” – [населено място], чрез процесуалния си представител поддържа искане обжалваният РА да бъде оставен в сила, като правилен и законосъобразен. Моли, при отхвърляне на жалбата да се присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на Дирекция „ОДОП” – [населено място].

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка, съдържащо три броя приложения. В хода на съдебното производство по реда на чл. 74, ал.2 от ДОПК са събрани писмени доказателства, представляващи данъчна и осигурителна информация относно фирмите доставчици, както и за жалбоподателя. По делото е допусната и приета съдебно счетоводна експертиза, която е дала отговор на поставените въпроси, не е оспорена от страните и се кредитира от съда.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-22221215008867-020-001 от 29.10.2015г., издадена от И. М. Р.-началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП-С., ръководител на ревизията, за установяване на задължения на жалбоподателя за корпоративен данък(КД) за периода 01.01.2010г.-31.12.2014г. и данък върху добавената стойност(ДДС) за периода от 01.04.2013г. до 30.09.2015г. ЗВР е изменена със ЗИЗВР № Р-22221215008867-020-002/04.02.2016г. издадена от ръководителя на ревизията И. М. Р., относно срока за извършване на ревизията, като същият е определен до 09.04.2016. Със Заповед № Р-22221215008867-023-001/15.03.2016г. на основание чл. 34, ал.1, т.2 от ДОПК и по искане на орган по приходите е спряно ревизионното производство, считано от 15.03.2016г. до приключване на съдебното производство по адм.дело № 8824/2014г. по описа на АССГ.

С последваща заповед № Р-22221215008867-143-001 от 19.03.2018г., издадена от ръководителя на ревизията е възобновено ревизионното производство спрямо жалбоподателя [фирма], като със ЗИЗВР № Р-22221215008867-020-003 /19.03.2018г. срокът за извършване на ревизията е продължен до 13.04.2018г. от друг ревизионен екип.

Издаден е ревизионен доклад (РД) № Р- 22221215008867-092-001 от 27.04.2018г., срещу който от ревизираното дружество не е постъпило възражение в срока по чл. 117, ал.5 от ДОПК. В хода на ревизионното производство са извършени многобройни процесуални действия по събиране и проверка на доказателства, в това число насрещни проверки, изискани са документи, сведения, писмени обяснения и др. от ревизираното дружество и негови контрагенти, описани подробно в Ревизионния доклад, които настоящият състав не намира за необходимо да приповтаря. Установено е, че основната дейност на ревизираното дружество през ревизираните периоди е строителство.

Въз основа на РД е издаден РА Р-22221215008867-091-001/22.05. 2018г., с който са определени данъчни задължения по вид и размер, за периода на ревизията, както следва:

1.Задължение за донасяне на ДДС общо в размер на главница - 50 438,49лева и лихви

в размер на 18 925,82лв. към 22.05.2018г.

2.Корпоративен данък -15 366,90лв. и лихви в размер на 4903,40лв.

РА е връчен на ревизираното дружество на 23.05.2018г. и е обжалван в срок пред директора на Д"ОДОП"-С..

С решение № 1270/22.08.2018г. на директора на Дирекция „ОДОП”– [населено място], РА е отменен за установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди: м.08.2014г.; м.09.2014г.; м.08.2015г. и м.09.2015г. и е потвърден за установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди: м.04.2013г.; м.06.2014г. и м. 07.2014г., като не е признат данъчен кредит за тези месеци в размер на 18 138 лв., по фактури, издадени от [фирма] и [фирма]. С решението е изменен РА относно определения корпоративен данък, като същият намален от 15 366,90лв. на 4 692,00лв., ведно с дължимите лихви, на основание чл. 26, ал.2 от ЗКПО.

В РА и потвърждаващото го Решение № 1270/22.08. 2018г. на директора на Д"ОДОП" е прието, че не е налице право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди: м.04.2013г.; м.06.2014г. и м. 07.2014г. по фактури, издадени от [фирма] и [фирма], на основание чл. 68, ал.1,т.1 и ал.2 от ЗДДС, във вр. чл. 25, ал.2,чл.6 и чл.9 от ЗДДС, като са изложени съображения за липса на доказателства, установяващи реалността на извършените доставки по процесните фактури от посочените доставчици.

С обжалвания РА в частта, в която е потвърден с Решение № 1270/22.08.2018г. на директора на Д"ОДОП" не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 18 138 лева, по фактури, издадени от следните доставчици:

От [фирма] по издадени четири броя фактури, през данъчен период м.04.2013г., за които не е признато право на данъчен кредит по тях общо в размер на 8 749,99 лева. По отношение на този доставчик в хода на ревизионното производство е установено и това е прието в РД, съответно в РА и потвърждаващото го решение, че не са представени доказателства доставчикът да е разполагал със стоките, предмет на процесните фактури, както и приемо-предавателни протоколи между страните и доказателства за извършен транспорт. Установено е, че доставчикът е deregистриран по ЗДДС и не е намерен на адреса за кореспонденция. Прието е също така, че не са представени и доказателства доставчикът [фирма] да е включило процесните фактури в справката-декларация и в дневника за продажби, както и че не е издавало фактури с такъв диапазон от номера. Приходните органи са приели, че по процесните фактури, издадени от този доставчик не е извършено разплащане, тъй като в хода на ревизията, при проверка в информационния масив на НАП е установено, че доставчикът няма регистрирано фискално устройство с посочения номер и номер на фискалната памет, при което процесните фактури са издадени от deregистрирано фискално устройство. Установено е, че доставчикът [фирма] е deregистриран по ЗДДС на 13.08.2013г., а управителят на същото е наеман по трудово правоотношение като: „чистач”, „строителен работник” и „заварчик”. Установено е също така, че доставчикът няма деклариран актив в декларацията по чл. 92 от ЗКПО и към датата на издаване на процесните фактури, не е имало наети лица по трудови и граждански договори и няма договори с подизпълнители. Въз основа на установените факти и обстоятелства е прието, че не са налице реални доставки на фактурираните стоки и е налице правната фигура на относителната симулация.

Относно доставчика [фирма] не е признато право на данъчен кредит общо в размер на 9 388,01 лева, по издадени от него два броя фактури, както следва: фактура №

421/19.06.2014г. с данъчна основа 13500 лв. и ДДС – 2700 лв. с предмет „СМР по договор и протокол”, както и по фактура № 548/28.07.2014г. с данъчна основа 33 420лв. и ДДС- 6684 лева, с предмет на доставка-СМР. В хода на ревизията е установено, че между този доставчик и жалбоподателя е налице договор за строителство от 02.05.2014г. с предмет СМР в [населено място], съгласно който „Възложителят възлага, а изпълнителят приема в свое задължение да изпълни възмездно със свои ресурси, качествено и в срок СМР в [населено място]”. След проверка в информационния масив на НАП и въз основа на представените доказателства, в това число и съставените между страните Протокол № 1 за установяване завършването и заплащането на натурални видове СМР и вносни бележки за извършено плащане на сумата от 16 200 лв. от 01.07.2014г. и на сумата от 40 104лв. от 03.08.2014г., извършено по банковата сметка на доставчика [фирма] ревизиращите органи са приели, че по посочените фактури не е налице реална доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, което е основание за отказ от право на данъчен кредит. При преценката е съобразено обстоятелството, че доставчикът [фирма] към датата на издаване на процесните фактури не е имал наети лица по трудови и граждански договори, а съгласно сключените договори за СМР, Приложение № 1/количествено стойностна сметка/ е посочено, че се касае за СМР и вложени човеко-дни за товарене, разтоварване на материали и отпадъци,подреждане и почистване на обектите декофриране и др. с единична стойност 55.00лв. и общо количество човекодни-607,64, на стойност 33 420.00 лева, като съгласно договорите СМР е следвало да се извършат от наети лица на Изпълнителя [фирма]. Прието е, че управителят е бил наеман като кранист, общ работник и др., както и, че дружеството не е внесло дължимия ДДС и е deregистрирано по ЗДДС на 05.09.2014г. Въз основа на установените данни е прието, че не е налице реална доставка на фактурираните стоки и е налице правната фигура на относителната симулация, като са изложени съображения в тази насока.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след обжалване на ревизионния акт по административен ред, поради което същата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално - правните разпоредби по издаването му.

Осъществявайки контрол в посочения обхват, настоящият състав приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.119, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия, в резултат на надлежно възложена ревизия съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК., проведена от орган по приходите, определен със ЗВР № Р-22221215008867-020-001 от 29.10.2015г., ЗИЗВР № Р-22221215008867-020-002/ 04.02.2016г. и ЗИЗВР № Р-22221215008867-020-003 /19.03.2018г,последната издадена след надлежно спиране и възобновяване на ревизионното производство на основание чл. 34, ал.1,т.2 от ДОПК. Ревизионният акт е издаден в рамките на законоустановените срокове, в предвидената форма, съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК

и съдържа изискуемите реквизити по чл.120, ал. 2 от ДОПК. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна, при съобразяване и на разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК.

По приложението на материалния закон:

Съдът приема, че ревизионният акт, потвърден с решението на директора на дирекция "ОДОП", в частта относно непризнато право на данъчен кредит по четири броя фактури, издадени от доставчика [фирма] през данъчен период м.04.2013г., както и по отношение на издадените два броя фактури за м.06.2014г. и м.07.2014г. от [фирма] е законосъобразен, като наведените в жалбата доводи за допуснати нарушения на материалния закон, са неоснователни.

Въз основа на доказателствата, събрани в хода на ревизионното производство, както и приобщените в настоящото производство писмени доказателства и заключение на ССЧЕ, съдът приема за правилни и обосновани изводите на ревизиращите органи, че по отношение на тези доставчици не са изпълнени изискванията на чл. 68-72 от ЗДДС, даващи право на приспадане на данъчен кредит. Според чл. 69, ал.1, т.1 от ЗДДС регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон сумата на данъка за стоките или услугите по облагаеми доставки, които доставчикът-регистрирано лице по този закон му е доставил или предстои да му достави. По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав(което е прието и в оспорения РА), правните последици от който могат да възникнат само, ако са изпълнени всички образуващи го елементи. В съдебната практика и теория няма спор, че признаването на право на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС. За реална доставка на стока по смисъла на закона се приема прехвърляне правото на собственост/разпореждане(или друго вещно право) върху стоката от доставчика на получателя, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга. При липсата на реална доставка на стока и/или услуга, не възниква данъчно събитие, съответно задължение за начисляване на ДДС, а при неправомерно начислен ДДС, не се поражда правото на данъчен кредит, съгласно чл. 70, ал.5 от ЗДДС. За да се ползва от правото на приспадане на данъчен кредит, данъчно задълженото лице следва да докаже наличието на материално правните предпоставки по чл. 68-72 от ЗДДС, която доказателствена тежест е указана на жалбоподателя с определение на съда от 14.02.2019г.

Ревизиращите органи правилно са приели, че по отношение на доставчика [фирма] и издадените от него фактури (л.137-139 и 142 от делото), а именно:

- 1) фактура № [ЕГН]/12.04.2013г. с предмет хидрофобен шпертплат 21мм. на стойност 11 050лв., транспорт – 200лв. и начислен ДДС-2 250лв., общо в размер на 13 500лв. и фискален бон за извършено плащане на същата стойност;
- 2) фактура № [ЕГН]/16.04.2013г. с предмет хидрофобен шпертплат 21мм на стойност -11700лв. и транспорт на стойност-216,67лв. обща стойност на сделката - 11 916,67лв. с начислено ДДС в размер на 2383,33лв., всичко в размер на 14 000 лв. с ДДС и фискален бон за извършено плащане в същия размер;
- 3) фактура № [ЕГН]/19.04.2013г. с предмет-наем на подпорно скеле кули 8м. за м.04.2013 и м.05.2013г. на стойност 9 600лв. и транспорт 2бр.-816,67лв. с обща стойност на сделката 10416,67лв. и начислено ДДС- 2083,33лв. и фискален бон за извършено плащане на обща стойност-12 500лв. и

4) фактура № [ЕГН]/24.04.2013г. с предмет- наем трегери I-20 за м.04.13г. и транспорт 2бр. на обща стойност 10 166,67лв. с начислено ДДС- 2033,33лв. и фискален бон за извършено плащане в размер на 12 200лв., не са изпълнени законовите изисквания на чл. 68, ал.1, т.1 и ал.2, във вр. чл. 25, ал.2 и чл. 6, ал.1 чл.9, ал.1 и чл.71 от ЗДДС, даващи основание за приспадане на данъчен кредит. Установеното в хода на ревизията, че фискалните бонове за извършеното плащане по всяка една от посочените фактури са издадени от фискално устройство(ФУ) № DT 359379 и номер на фискалната памет [ЕИК], каквото ФУ доставчикът [фирма] няма регистрирано, както и, че не са издавани фактури с такъв диапазон на номера, като процесните, обуславят извод за липса на реално осъществени доставки, както и за липса на изискуемите предпоставки по чл.68, ал.1, вр. чл.25, ал.2, чл.6 и чл.9, чл. 71, ал.1 от ЗДДС за приспадане на данъчен кредит по същите фактури. В подкрепа на този извод са и другите обстоятелства, установени по време на ревизията за този доставчик, както и от приетата по делото ССЧЕ, а именно: липсата на доказателства за осчетоводяване за процесните фактури при доставчика; липсата на обявяване на ГФО за 2013г., за периода 01.04.-30.04.2013г. когато са издадени процесните фактури, доставчикът не е разполагал с персонал, назначен по трудови правоотношения. Дружеството-доставчик е deregистрирано по ЗДДС на 13.08.2013г. Преценени в съвкупност посочените обстоятелства обуславят извод за липса на реални осъществени облагаеми доставки по процесните фактури, издадени от доставчика [фирма] за данъчен период м. 04.2013г., с оглед на което оспореният РА в тази част е законосъобразен.

Неоснователна е жалбата и в частта, в която с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит, по фактура № 421/19.06.2014г. с предмет "СМР по договор и протокол" на стойност 13 500 лева и ДДС – 2700лв. и фактура № 548/28.07.2014г., с предмет „СМР по договор и протокол“, на стойност 33 420лв. и ДДС – 6684 лева, издадени от доставчика [фирма]. Във връзка с фактурираните СМР между доставчика [фирма] и жалбоподателя са сключени два броя договори от 02.05.2014г. (приложение №1, л.269-271 и л.280-283) за извършване на СМР, съгласно които жалбоподателят е Възложител, а [фирма] е Изпълнител на договорените СМР. В предмета и на двата договора е посочено, че Изпълнителят приема в свое задължение да изпълни възмездно със свои ресурси, качествено и в срок СМР в [населено място](без да е конкретизиран адрес и обект за изпълнение) на договорените СМР. В договорите е посочено, че цените на СМР включват всички разходи на Изпълнителя за: материали, работна заплата, допълнителни начисления, печалба и др. съгласно приложение № 1.

При установените факти и обстоятелства в хода на ревизията, както и от назначената ССЧЕ, че по време на издаване на процесните фактури доставчикът [фирма] не е имал сключени и регистрирани трудови и граждански договори, не е имал договори с подизпълнител за извършване на договорените с жалбоподателя СМР(а същите съгласно договорите е следвало да се изпълнят от негови работници и служители), следва извода, че фактурираните СМР по фактура №

421/19.06.2014г. с предмет "СМР по договор и протокол" на стойност 13 500 лева и ДДС – 2700лв. и фактура № 548/28.07.2014г., с предмет „СМР по договор и протокол“, на стойност 33 420лв. и ДДС – 6684 лева, издадени от доставчика [фирма] не са реално извършени, и правилно с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит за сумите по фактурите, издадени от същия доставчик.

Развитите доводи в жалбата в обратен смисъл, са неоснователни.

Позоваването на съдебна практика на ВАС и на СЕС по дело C-18/13 от 13.02.2014г., на обединени дела № C-80/11 и C-142/11 е неуместно, доколкото са налице съществени различия във фактическата обстановка по тези дела и настоящото дело. По обединени дела C-80/11 и C-142/11 не се оспорва извършването на отразените във фактурата доставки, за разлика от настоящия казус, при който се оспорва реалността на доставките и са установени и други допълнителни обстоятелства (свързани с нередовността на издадените фактури и фискалното устройство на доставчика, както и липса на кадрова и техническа обезпеченост относно фактурираните СМР). Решенията по цитираните дела на СЕС не дават основание да се приеме, че без доказване на реална доставка, само въз основа на данъчната фактура, в която е посочен начисления ДДС, на получателя по фактурата се следва данъчен кредит за приспадане. Действително, съгласно задължителната практика на СЕС по цитираните дела се приема, че жалбоподателят няма задължение да доказва наличие на материално-техническа обезпеченост на доставчика си и липсата на последната, не може да бъде аргумент за отказ от приспадане право на данъчен кредит на получателя по доставката, при наличие на всички други предпоставки. Практиката на Съда на Европейския съюз (вкл. по цитираните дела) обаче е категорична, че правото на приспадане на данъчен кредит, се реализира при наличие на реално установена и доказана фактурирана доставка, който правно релевантен факт подлежи на доказване със средствата, предвидени в националния закон и преценката за доказателствата в тази насока е в компетентността на националния съд. Обстоятелството, което се потвърждава и от заключението на вещото лице по ССЕ, че процесните фактури са осчетоводени в счетоводството на жалбоподателя и са включени в дневника за продажби, респективно в СД на доставчика [фирма] за данъчен период 06 и 07.2014г., а относно [фирма] при проверка в ПП „WAT“ информационен масив на ТД на НАП е установено, че фактури пор. №№ 1-4 (Таблица №6 от заключението на вещото лице) са включени в дневника за продажби (без да е посочен периода), както и, че е отчето плащане по касов път, не дава основание на съда да приеме, че изпълнени изискванията на чл. 69, ал.1, т.1, чл.25, ал.2 и чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС за реално осъществени доставки по

процесните фактури, издадени от доставчиците [фирма] и [фирма], тъй като не са представени доказателства, установяващи реалното изпълнение на договорените СМР от страна на Изпълнителя [фирма]. При установената липса на наети работници от доставчика (за периода на издаване на процесните фактури м.06 и м.07.2014г., което е необходимо условие за изпълнение на договорените СМР), обуславят правен извод за недоказаност на фактурираните доставки-СМР, по издадените фактури за същия данъчен период. В случая, жалбоподателят не се е справил с доказателствената тежест в тази насока и не е установил реалността на доставките по процесните фактури, издадени от доставчика [фирма], при което жалбата е неоснователна и в тази част, и следва да е отхвърли.

В РД, който съгласно чл.120, ал.2 от ДОПК е неразделна част от Ревизионния акт, по отношение на процесните доставки е прието, че е осъществена правната фигура на относителна симулация, като декларираните процесни доставки са привидни/симулативни/, тъй като с тях се прикрива извършването на доставки/услуги от самото ревизирано дружество или от трето лице. В тази насока съдът съобразява т.50 от Решение по дело С-324/11 на СЕС, съгласно която въпреки на липсата на конкретни улики за наличие на данъчна измама(доказването на която е в тежест на приходните органи), съдът по същество следва да съблюдава в рамките на спора по делото дали самият издател на фактурите е извършил въпросните доставки, като за тази цел се вземат предвид всички обстоятелства, обуславящи правото на данъчен кредит, които в случая не са доказани от ревизираното дружество, което съгласно чл. 154, ал.1 от ГПК носи доказателствената тежест да докаже благоприятния за него факт, за наличие на реални доставки по процесните фактури. От друга страна, както СЕС, така и ВАС в практиката си приема, че съставянето на фактури, които не отразяват реални стопански операции е указание за участие в данъчна измама на самото ревизирано лице. В редица решения по дела С-80/11, С-142/11, С-324/11 и С-273/11(на които се позовава и жалбоподателят), СЕС приема, че не е в противоречие с Правото на Съюза да се изисква от данъчните субекти да действат добросъвестно и да вземат всички мерки, които могат разумно да се изискват от него, за да се увери, че осъществяваната от него стопанска операция, не го довежда до данъчна измама, както и, че правните субекти не могат с измамна цел да се позовават на Правото на Съюза, а от друга страна административните и съдебни органи следва да откажат правото на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба. В този смисъл т.37 от решение по дело № 285/11 на СЕС. В този смисъл неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че с отказът на

признаване на право на данъчен кредит по процесните фактури, му се вменява чужда вина.

Неоснователна е жалбата и в частта относно определения с РА и изменен с решението на директора на Д"ОДОП" корпоративен данък за 2014г. След като се установява, че описаните по-горе доставки от [фирма], за които са издадени фактури за м.06.2014г. и м.07.2014г. не са реално осъществени, то материализираният в процесните фактури разход не е документално обоснован. Съгласно чл.10, ал.1 от ЗКПО счетоводния разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция. В случая стопанските операции са били отразени без да са се осъществили, затова законосъобразно ревизиращият орган е приложил чл.26, ал.2 от ЗКПО, съгласно който не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани. Правилно РА е изменен с решението на решаващия орган, като е определен КД за 2014г. в размер на 4 692.00 лева, ведно със съответните лихви, което е 10% върху сумата 46 920лв, представляваща сбор от данъчните основи по фактури №[ЕГН]/19. 06.2014г. и № [ЕГН]/ 28.07.2014г., издадени от доставчика [фирма], по които с РА и решението на директора на Д"ОДОП" е отказано право на приспадане на данъчен кредит.

Предвид изхода на правния спор, разпоредбата на чл. 161 от ДОПК и направеното от юрисконсулта на ответника искане за присъждане на разноски, следва да се присъдят такива в полза на ответника, в размер на 1457.16 лв., на основание чл. 7, ал.2, т.4, вр. чл.8 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк],[жилищен адрес] чрез управителя Й. С. Л., срещу Ревизионен акт № Р-22221215008867-091-001/22.05.2018г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], изменен и потвърден с Решение № 1270/22.08.2018г. на директора на Дирекция „ОДОП“– [населено място], относно определения корпоративен данък за 2014г. в размер на 4 692,00лв., ведно със съответните лихви и в частта, за установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди м.04.2013г. в размер на 8749,99лв. и лихви в размер на 4462,96лв.; м.06.2014г. в размер на 2136,14лв. и лихви – 836,25лв. и м. 07.2014г.в размер на 7251,87лв. и лихви в размер на 2776,30лв.

ОСЪЖДА „ДИП 70” Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк],[жилищен адрес] чрез управителя Й. С. Л. да

заплати на **НАП – Дирекция „ОДОП“** гр.С. сумата 1457.16(хиляда четиристотин петдесет и седем лева и шестнадесет стотинки), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението до страните, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: